

Stephan Schäfer

25 NYÁR

STEPHAN SCHÄFER

25 nyár

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
25 letzte Sommer

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2024 by Park x Ullstein Verlag.

25–27. oldal: *Pillanatok* c. vers Jorge Luis Borges nyomán

Hungarian translation © Tihor Szilvia
Hungarian translation „Instantes” © Tóth Éva jogutódja

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus
sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
TIHOR SZILVIA

A *Pillanatok* című verset
TÓTH ÉVA
fordította

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISBN 978 615 104 094 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

1.

Öt óra tizenkét perckor csörgött a vekkerem. Hónapok óta ekkor keltem minden áldott reggel, akár hétköznapi volt, akár hétvége, függetlenül attól, hogy hánykor kerültem ágyba, és ittam-e este gyógyteát. Ahogy ezen a júniusi szombat reggelen is. Általában a családommal töltöttem a hétvégét a víkendházunkban, alig egyórányi autóútra az otthonunktól, de most kivételesen egyedül utaztam oda – a feleségem egy tanfolyamon volt, a gyerekeim pedig a barátaikkal ruccantak ki. A pazar fekvésű házikó kertjében terebélyes hársfa állt, a régi üvegházában paradicsom, répa, cukkini és sütőtök termesztésével kísérleteztünk több-kevesebb sikerrel. A telkünket a szomszédoktól elválasztó sövényről mindenféle bogyós gyümölcsöt szüreteltünk, amelyekből lekvárt főztünk. Egy faágról házilag barkácsolt fahinta lógott kissé ferdén, a magasra nőtt füvet mezei

virágok tarkították. Inkább lehetett vadonnak nevezni, mint rendezett kertnek.

Mind a négyen szerettük a városnak és a vidéknek, a pezsgő életnek és a teljes nyugalomnak ezt a ritmikus váltakozását. Egységesen vallottuk, hogy így kell élni, mondhatni ez volt családunk egyik alappillére. Menedék volt ez a kis ház, a boldogság szigete.

Valahogyan mégis felborult az egyensúly az életemben. Abban a kiváltságban részesültem, hogy hétvégente elvonulhattam a természetbe, de itt sem volt nyugtom, sem most, sem máskor. A nyugalom nálam ritka vendég volt, mert a fejemben szinte folyamatosan kavarogtak a gondolatok: a munka észrevétlenül mindig belopózott az útipoggyászomba. Azelőtt képes voltam egész napokat boldog semmittevéssel tölteni, és erre kifejezetten büszke voltam. De a munkában töltött hosszú évek, az egyre újabb és egyre okosabb telefonok fokozatosan átalakítottak olyan emberré, aki mindig és mindenhol elérhető.

A környezetemben sokan voltak így ezzel. Egyes barátaim órákon át olvastak este az ágy-

ban, mert nem hagyták aludni őket a gondolataik. Mások fél éjszaka e-maileket írtak. Megint mások kora reggel jártak sportolni, hogy a mozgással lerázzák magukról a mindennapok terheit.

Ezen a szombat reggelen én az utóbbi megoldást választottam: futócipőbe bújtam, és hajnalok hajnalán nekivágtam az erdőnek. Munkanapokon tíz-tizenkét órát, néha még annál is többet töltöttem klimatizált helyiségben, az irodában vagy a vonaton, ültem a számítógép előtt, és megoldandó problémákon törtem a fejemet, így azt reméltem, hogy futás közben sikerül kicsit kizökkennem, és friss levegővel eltelve kicsit kiegyensúlyozottabbnak érzem majd magam. Még ma is jól emlékszem, milyen békés, derűs reggel volt. Előttem van, ahogy próbálom tudatosan megfigyelni a felkelő napot, élvezni a sok szépséget, ami körülvesz, és nemcsak fizikailag, hanem teljes lényemmel ott lenni.

Minden olyan tökéletes volt: harmatos zöld rétek, rigódal, az erdő nedves talaja a lábam alatt. De közben mintha egy üvegfal választott volna el a külvilágtól.

Így aztán ahelyett, hogy minden lépéssel egyre közelebb kerültem volna a természet-hez és a vágyva vágyott megkönnyebbüléshez, a gondolataim fokozatosan visszatértek a képzeletbeli íróasztalomhoz, amely zsúfolásig tele volt a tegnapi megbeszélés és a jövő keddi konferencia anyagaival, illetve emlékeztetőkkel a reggeli után sürgősen megírandó levelekről és az elintézendő telefonhívásokról. Nem beszélve a nagynéném születésnap ajándékáról, amit először is ki kellene találnom, aztán pedig be kellene szereznem.

Valami teendő mindig akadt. Ahelyett, hogy éltem volna, folyton csak güriztem.

Körülbelül fél órája úton lehettem, de nem tudtam volna megmondani, hogy mikor merre kanyarodtam, és azt se, hogy találkoztam-e útközben más emberekkel. Egy dolgot azonban biztosan tudtam: valamikor az életem folyamán egy elágazásnál rossz irányba mentem, és ezután elveszítettem a belső iránytűmet. Néhány éve még boldognak és szabadnak éreztem magam. A munkámban és a magánéletemben is azt csinálhattam, amit szerettem.

De az évek folyamán a szabadságomat lecseréltem kötelezettségekre. Nem tudatosan történt, észrevétlenül lopóztak be az életembe. Megpróbáltam mindig maximálisan teljesíteni, az életem középpontjában a munka, az elismerés és a pénzkereset állt. Nagyon szigorú voltam magamhoz, ritkán engedtem meg magamnak az elégedettséget, egyfolytában küzdöttem, és sohasem lazítottam. A tempómat a határidők szabták meg, és az elvárások – másokéi és az önmagammal szemben támasztottak. Mindig azután sóvárogtam, amim nem volt, ahelyett, hogy örültem volna annak, amim van. Így aztán ezen a reggelen, bár korán keltem, mégsem aranyat leltem, hanem csak egy üres bányát, ahová még a napfény sem képes behatolni. Azt éreztem: sehogy se jó ez így. Nem kellene így lennie. Ez nem az az ember, aki igazából vagyok, és még kevésbé az, aki lenni szeretnék.

Miközben céltalanul kocogtam az erdőben, eszembe jutott, amit néhány napja olvastam: amikor az ember besokall valamitől, az agyában a gondolatok körbe-körbe járnak, ugyanazon a vágányon. Hogy kizökkenjen ebből

a végtelen és haszontalan keringésből, ahhoz valami szokatlant kell csinálnia. Eltűnődtem, mi lehetne ez az én esetemben. Rögtön a békés kis tó ugrott be, a házunk és az erdő közötti út mentén. Sokszor megkerültem már futás közben, de eddig soha nem merült fel bennem, hogy ússzak is egyet. Se fürdőnadrágot, se törülközőt nem hoztam magammal, a víz pedig kora reggel még elég hideg. *Egész jó kis kaland lenne*, gondoltam. Eszembe jutott, amit gyerekkoromban csináltam a strandon, amikor nem akartam semmit se látni, hallani vagy érezni: ilyenkor teljesen függőlegesen beleereszkedtem a vízbe, ahol tompa, elmosódott világ vett körül, amely lefelé süllyedve minden centiméterrel egyre tompább és elmosódottabb lett. Amikor aztán már nem tudtam tovább visszatartani a lélegzetemet, kiengedtem néhány levegőbuborékot, és felúsztam a felszínre.

Csak úgy, egyszerűen belemerülök. Ez a gondolat nagyon csábító volt.

A tó felé vettem az irányt.